

Turek, eden nas posamezen bila. Imel je pa grozovitega orjaka v vojski turški sultan, na tega se je zanašal. Kakor Goljat nekdanj Izraeljce je zasmehoval nejeverni zmaj pravega Boga in vse kristjane. Tako je rekel turški cesar našemu cesarju, naj urno tudi on si izbere svojega možaka.

Po celem križanem svetu cesar pisma piše, pa nihče se ne oglasi, nihče si ne upa s Turkom se skušati. In kdo bi se bil? Povsod so znali dobro, dobro, kakošen grozovitež je turški pesoglav: Sultan pa ga v tem le še bolj pase komaj pričakujoč dné, ki je bil za boj odločen. In že se bliža predvečer. Cesar v tej zadregi malo da ne obupa. Sonce je davno potonilo za gorami, rudeča zarja je plavalala na večernem nebu; ptičje petje v logu je potihnilo, in natorpir je sferfotal s svojega gnezda, — v neznanu muki je cesar v svoji sobi glavo podpiral na zlati mizi; čelo mu je bilo vroče kakor žerjavica; pot mu je vrel po obrazu, in roke so rile po zmeršenih laseh. V njegovih persih so razsajali hudi boli, kakor ostri meči ga je suvalo v blago serce, in obupljiva tuga ga je tlačila.

Zdaj stopi mladeneč v zlato sobo, borno je bil oblečen, in strahljivo se je bližal — Peter Klepec.

Komaj in s silo se je bil prirnil do cesarja. Zdaj pa stopi k njemu, ponižno ga pozdravi in mu razodene namen svojega dohoda. Blagi knez pa se britko nasmeja in z glavo maje, misleč, tako mlad in tako šibek mladeneč, kakor je Klepec bil na videz, kako, kako bi mi ta orjaškega Turčina premagal! Pa ga poprašuje dalje to in uno in verli junak mu dobro odgovarja. Pové mu tudi, kako je močan, in kako mu je Bog ta prečudni dar podelil, — zdaj se cesar zdrami iz grozne zamišljenosti, v katero je bil potlačen; kakor mornarju v megleni daljavi zelen breg, se mu veselo upanje zasveti. Zopet si odahne, našemu junaku pa veli z najboljšimi jedmi postreči, kar jih koli dobijo okrog in okrog. Toda Peter popije masele vina in za groš kruha pojé — to mu je bilo zadosti. Pri jedi pa so se cesarski služabniki, ki so mu streči imeli, katerih pa ni dosti potreboval, eden proti drugemu posmehovali, ančes, Bog se usmili, kaj ti bo to semešče proti Turku; saj nam ga bo mohamedanska pošast kosmatega snedla v capah, kakor je. In tako v smehu mu prinesejo staro konjsko podkev in ga prosijo prav lepo, naj jo zlomi, če je res tako močan, da si nad Turka upa. Klepec se jim pa tudi zaničljivo posmehlja, kakor oni njemu, pa jim veli, sedem podkev prinesiti, pa novih, in on — vse je zdrobil v eni roki, ravno tako, kakor kak cesarski fant kos kruha. Vsi so se mu čudili, vsi so ga debelo gledali, cesar sam, on pa se je koj spat spravil, urno ko je povečerjal. Tako se je pripravljaj na boj, ko je v tem turški zmaj vole hental.

Ko se je zjutraj zarano v turško ležišče zvedilo, da je dobil cesar bojevavca, gré turški namestnik svojemu zoperniku naproti. Tudi Klepec gré za časa zjutraj. Na planjavi blizo turškega ležišča si prideta nasproti. Ko Turek mladega Klepeca zagleda, hej! se za trebuh prime, in res malo, da mu počil ni, tako se je hahljal. „Dobro jutro, stric!“ ga pozdravi Klepec. „Da si mi zdrav, mili momče!“ odgovori Turek, ter Klepecu rahlo v roko seže. Čak! si misli Klepec, pa mu jo odterga. Be! zdaj zatuli Turek, kakor lev zatuli in udari prvi. Toda Klepec, uren, se mu umakne. Nato počí pa on, in Turek se zverne, in se valja in tuli po tleh, kakor ostreljen medved, pa ne ustane več. Sultan čuti, da je zmagan, zareži to hrabro besedo: Nisem zmagan, zavoljo enega strahopezdljivca; še celo vojsko imam zdravo!“ in zapové svojim Turkom, Klepeca pomandrat in vse kristjane, ki jim pridejo na pot. Komaj je torej Klepec zopernika polomastil, že pade celo Turško nad-nj. On pa se dolgo ne pomišlja, — zgrabi, zdere prvo bližnjo hojo, pa jih opleta in treska in bije, in Turki padajo kakor dež; ne eden je ni odnesel. — Tako je klepal Peter Klepec, vreden svojega imena, na tešče zjutraj za rano.

In to je vse zgolj resnica, to vam rečem, ne da bi

lagal. Meni so jo lani o véliki noči ali kdaj je bilo, moj oče povedali; njim verjamem. Kdor pa misli, da res ni vse to, ta pa naj gré naravnost tjè doli v Čubar. tam mu bodo že povedali, in še hlod mu bodo pokazali, kakor jih je rajnki Peter Klepec pulil z eno roko, kakor jih je v butarah prinašal z gore domú. Klepec je bil mož, da malo tacih.

A. Š.

Národne pesmice isterskih otrok.

Dušo spasiti.

Krajnce, Bugajnce!
Daj mi malo miha.
Ča ćeš ti z miha?
Jabuke pobirati.
Ča ćeš ti z jabuk?
Prascen davati.
Ča ćeš ti s prasci?
Kola mazati.
Ča ćeš ti s koli?
Kamenje peljati.
Ča ćeš ti s kamenja?
Crikvu zidati.
Ča ćeš ti s crikve?
Boga moliti.
Ča ćeš ti z Boga?
Dušu spasiti.

Grabcu.

Tužan se rabac uženi,
Kada u kući kruha ni;
Čekajte svati pred urati,
Dokle se sirak uzori.

Petelinu.

Peteh kukuriče:
Kukuriku,
Na verh topoliću.
Začule su diklice,
Zavergle su preslice,
Su imale jedan beč,
Su potekle u Poréc,
Su kupile jedan trak,
Su vezale petehu vrat.
O petehe! da bi dosta bilo:
Mi nemoremo več poslušati
Tega tvojega kukuriku.

Leni predici.

Predi, predi, hći moja,
Vsako leto jednu nit,
Češ se berže uženit'.
Za kega ma(t) moja?
Za mladega Turčina.
Neću, neću, ma moja!
Mali Turčin vela hudoba;
Vsako leto devet zén,
Kako muha devet pén.

J. V.

Dopisi.

Iz Maribora 20. jul. J. V. — Kako lepo slovanstvo v Avstrii napreduje, vsak dobro vidi, kdor pri belem dnevu ne spi. Narodna zavednost se od dneva do dneva bolj v našem tisuč let spavšem narodu prebuja: delavni možje in iskreni rodoljubi si prizadevajo ga oživljenega k njegovemu zgodovinskemu poklicu dopeljati. V ta namen so nam visokoučeni zgodovinar Terstenjak temeljito dokazali, da se nismo še le v petem stoletju po Kristusu kradoma v podonavske kraje vrinili, ampak da smo že v veliko starejši dobi za Rimljanov v Noriku in Panonii naseljeni bili. Čem starejša je naša domovina, čem več našincov se nam že je potujčilo, tem bolj se zdaj trudimo še ostalemu narodu na noge pomagati. Verli gospod Matija Majar so si že kaj glavo belili jugoslovanske malo različne narečja v en književni jezik zediniti; pa čas še dolgo neče za težko pričakovano pobratimstvo dozoreti. K temu zedinjenju pa bi vseučilišče v Zagrebu najlože pripomoglo, ako bi tako srečni bili, da bi mu deržavno svetovavstvo k njegovi ustanovitvi pripomoglo. Visokospoštovani gospod škof Strosmajer so že enok o ti reči omenili in ako jih bodo tudi drugi veljavni Jugoslovani podpirali, se utegne sčasoma kaj zgoditi. Imenovani deržavni svetovavec Slavonje in Horvatije se tudi na Slovence skerbno ozirajo. Obljubili so nekemu domoljubu, ki se jim je prišel poklonit, da bodo v deržavnem zboru tudi slovenske zadeve omenili, ako se jim poprej oznani, česar nam še manjka v šolstvu, uradnijah itd. Dosti se že je v „Novicah“ o vsem tem pisalo, pa nikoli še ni bil za to pripravniši čas memo zdajšnjega. Ko sem Strosmajerjeve govore v deržavnem svetovavstvu besedovane prebiral, so mi veselja solze na časopis kapljale, da imamo Jugoslovani tako modrega zavetnika, kateri z bistro zgovornostjo in živim prepričanjem močno serca tresejo, vse ljudstva z enako ljubeznijo objemaje. Zaupajmo na nje, zlasti ker so pripravljani tudi za nas besedo spregovoriti, ako se jim želje Slovincov vediti dajo. Gotovo je tudi na Slovenskem mnogo mnogo prenaredb potrebnih. Razodenite jim tedaj, rodoljubi,

iz mnogih slovenskih okrajev odkritoserčno vse, cesar nam manjka, da dobimo, kar imajo drugi narodi našega cesarstva!

Iz Karlovca 28. serpnja. — 16. dan t. m. se je naš novi ban nenadoma k nam pripeljal in svoj konak v gostiynici „k gradu Bieli“ vzel. Bil je z veliko slovesnostjo sprejet. Ogledavši tukajšno vojaško kerdelo, se je podal v mestni magistrat in v vse c. k. uredije. Na večer je bila slavnemu gostu na čast velika bakljada z vojaško muziko, in naša pevska družba je popevala mnogoverstne pesmi pod oknom njegovim. Ne smem zabiti, da med horvaškimi pesmami so naši verli pevci tudi slovensko: „Bratje Slovenci smo“ prav lepo zapeli. Celo mesto je na nogah bilo in klicanja „Živio ban“ ni bilo ne konca ne kraja, zlasti ker nam je veselo novico prinesel, da so Njihovo c. kr. veličanstvo ukazali, naj se precej v naši celi kronovini pri vseh uredih narodni jezik uvede. Ta novica je vès narod ginila, in vsak je radosten kričal „živio car!“ „živio ban!“

Polde Krajnski.

Iz Gorice 14. julija. F. S. M—ri. Letina pri nas povsod tako dobro kaže, da že veliko let ne tako. Če nas ktera nesreča nenadoma ne zadene, se ni pomanjkanja bati. To je posebno za gorjane velika dobrota, ki so zadnje leta tako malo pridelovali, da so si mogli žita kupovati. Sadja bo obilno; le škoda, da se za požlahnjenje sadnih dreves premalo skerbí, ker ravno suho sadje je za zimo in poletje posebno gorjancom v velik dobiček. Žalibog, da je preveč zanikernikov, ki bi hruške in jabelka radi jedli, ako bi jim na smrekah rastle. Ker sem ravno od gorá omenil, naj povem še par besedic o novih cestah po iderski in baški dolini, katerih so se, kakor slišim, ravno kar sopet poprijeli. Pričeto je bilo to delo že pred nekimi leti, pa menda brez prave in terdne podlage. Eni so hotli na Krajnsko imeti cesto poleg Idrice, drugi poleg Bače. Delati so bili začeli ti in uni. Vsaki kmet je imel po svojem premoženju primerjen kos odkazan. Cerkljani so jim odkazani del s hvalevredno pridnostjo naglo dodelali, da se lahko iz njih vasi do Ljubljane v kočii lepo peljaš. Delali so še bolj pridno, ker je njim samim v največji dobiček. Ki so od ceste oddaljeni, so godernjali in le prisiljeni delali; res je pa tudi, da ubogi kmet vselej berž po ukazu ne more vsega sam doveršiti; drugih delavcov najemati, pa mu tudi ni mogoče, ker mu še za svoje potrebe dnarja manjka! Pa tudi s travniki in njivami se pri odmerjevanju nove ceste ni kaj varčno delalo. Tako je bilo naposled vse zaspalo, dokler ni deželni poglavar baron Burger sopet te reči sprožil. Nadjati se smemo, da zdaj pojde delo bolje spod rok, če bo deželna dnarnica potrebne pripomočke dala; drugače bo težko šlo. Ubogi kmetje so že tako zlo obloženi. — Cesta po Bači se je bila pa že v neki melini, dve uri hoda od Tomina, tako uperla, da je niso mogli naprej spraviti. Zdaj nek pa tudi tam sopet delajo. — 24. p. m. so odperli tukaj nov most in novo cesto konec sv. Klare. Imelo bi se bilo to z nekakošno slovesnostjo zgoditi, kar je bilo pa zavoljo nekih zmot zaostalo. Na železnici dela naglo napredujejo; krasen most na Soči bo še ta mesec gotov; res lepo delo, da malo takih. Pravijo, da se bomo 1. sept. že lahko naravnost na Dunaj ali pa v Turin popeljali. — Zavoljo novega vinskega davka so nekatere ceste odkazane, po katerih se ima vino v mesto voziti; to kažejo ob cesti postavljene table z nemškimi napisom. Ker je goriška okolica vsa slovenska, in vozniki, rekel bi, do enega, terdi Slovenci, mora pač ta ukaz le za Nemce veljati. Ali kaj se čez to malo reč čudim? Saj sem že vidil v vaseh, kjer razun dušnega pastirja nobeden laškega jezika ne zna, laške razglase nabite. Kdaj bo nek tega konec? Kdaj se bo začelo po postavah ravnati?! Sicer bi nekteri kaj radi dokazali, da je slovenščina pri nas „in floribus“; zato jim ni nikakor prav, ako se kdo podstopi to tajiti, posebno če je ta po njih mnenji „služabnik“ in „kopitar, ki sme le čevlje

soditi“. Al to je le malopridno odbijanje pravične reči; kdor ima dober namen, ga sme povedati, akoravno še nima diploma. Nikjer ni tako potrebno spodbadati kakor ravno pri nas, da pridemo kamor so nam nove postave pot odperle.

Iz Ternovega na Notranjem 23. julija. A. G. — Po mnogih žalostnih naznanilih iz naših krajev vam pa drage „Novice“ tudi nekaj prav veselega povedati imamo. Kar ste vé tolikrat in tako goreče zastran sviloreje priporočevale, pri nas saj ni bil glas upijočega v puščavi. Že čez 4 cente lepih svilnih mešičkov (kokonov) se je letos v naši okolici pridelalo, in večidel že vse po 9 gold. funt prodalo (večidel še za srebro in zlato), tedaj blizo 3600 gld. za-nje skupilo in še za seme nekoliko ohranilo. Gospod Al. Šv., borštinar na premskem gradu, ki mu čast gré, da je to reč tako zbudil, sam jih je prodal 315 funtov. Ravno ta pridni svilorejec jih je lansko leto pridelal 170 funtov, 70 funtov jih je v Istro prodal po 4½ gold., 100 funtov pa nekemu zidarskemu mojstru iz Laškega po 3½ gold., kateri jih je v svojo domovino zanesel, in je, kakor pravijo, več ko 1000 gold. pri njih dobička imel, zato, ker so svilodi (židni červi) iz premskega semena popolnoma zdravi ostali, v tem, ko so uni iz drugih semen (tudi iz isterskega) bolehal. Ravno to je pa tudi letos obilo kupcov iz Laškega sèm privabilo in ceno tukajšnih mešičkov tako povzdignilo, pa tudi pri nas do sviloreje tako veselje obudilo, da se jih je že letos v Bistrici in Ternovem več na novo sviloreje poprijelo in da se je ravno tukaj spomladi več ko 4000 murbic zasadilo, prihodnje leto pa se jih še več nasaditi namerja. Pač lepa pomoč za naše kraje, kjer nas vsakoletna suša bolj kakor drugod zatira in huda bora poljske pridelke krati, bo v malih letih koristna sviloreja, ako tako veselo, kakor je začela, napreduje; pa tudi za druge kraje naše ljube domovine bila, ako bi ljudje le pomislili, da nobeno drugo delo v tako kratkem času (v 6. tednih) in s tako majhnim trudom toliko dobička ne donese kakor sviloreja, tistemu, ki se je čversto poprime.

Iz Postojne 28. julija. Nekako neprijetno je vselej slišati, da se kaka reč na véliki zvonec obesi in po svetu razglasi, ko bi se bila lahko doma, bodi si po posamezni ali po uredni poti poravnala. Tako se mi je zdelo neprijetno, ko berem v 30. listu „Novic“ tega leta dopis iz Postojne, ki več tukajšnih reči graja. Al da se resnica prav spozná, je čuti treba dva zvona! Drago postojnsko meso ima svoj vzrok deloma v tacih rečéh, katerih ni sama Postojna kriva; zakaj če stoji bližje Terstu in italijanski zemlji, in se od ondod navzema dragine, ne more sama nič za to. Če je pa v Postojni sami kaj dragine krivega, naj se zato pomaga po javnih uredih; nočem pa reči, da bi tukaj nič ne bilo treba popraviti. Vendar to bi posebej rekel, da, če se pri kakem kupovavcu v mesnici raje mesa odreže, kakor za dva ali tri solde počaka, mora tisti kupovavec že malo zanesljiv plačevavec biti. Postojnski šoli kaj ji manjka, ali kdaj da ji je kaj manjkalo, dopisovavec premalo razloči. Če je bil kdaj zavoljo šibe vek pri otrocih, vsak pameten človek vé, da otroci večkrat iz hudobije bolj vpijejo kakor jih pa bolí. Vselej je veljalo, da šiba novo mašo poje; pa res je tudi, da kjer je veliko biti, je malo vžiti. Naj starši sami otroke doma prav ravnajo, bo šola veliko manj dela imela z njih strahovanjem. Nasproti temu, kar gospod dopisovavec o mestni muziki piše, menim jez, da bi nam vsi tisti dobrotniki, kateri so sedanje leto mile darove skladali za Notranjce, malo hvale vedili, če bi mi zdaj gole veselice ravnali. Zdaj imamo tiste muzike največ, ki jo berači nam delajo: „prosim darú! lačen sem! pomagajte nam!“ Mestna muzika v Postojni se toliko glasi, kolikor ji je mogoče po plačilu; plačilo je po tem, kakor so doneski; doneski pa v sedanjih okolišinah tudi niso in ne morejo biti taki, kakoršni so bili. Godci godejo, kadar kaj v gosli dobijo, ali kadar se jim kaj piti podá; lačen ali pa žejin se nihče ne

more napihovati. Vendar tukajšna muzika se zadosti obilno-krat glasí; če je dopisovavec ni slišal, je pri vsem tem vendar svoje storila. — Morebiti se bo komu čudno zdelo, da se v Postojni govori o mestni muziki; zemljopisne bukve namreč Postojno imenujejo le terg. Pa Pivčani, ko gredo v Postojno, pravijo, da gredo v mesto; je res tukaj več mestnega, kakor v marsikterem tergu na Krajskem, in pivške vasi deloma kažejo tako zidane hiše, kakor drugod tergi. Prav bi bilo sicer, da bi Postojna tudi po postavi nosila ime mesta, ko se marsikteri slabji kraj na Krajskem s tacim imenom ponaša. Pa na samem imenu, pravijo Postojnci, je malo ležeče, če so časi slabji memo poprejšnih. Ko bi se pa Postojni hotelo kaj več mestnega dati, bi bil to terg vsak teden; potem bi si tukajšni stanovavci ložje in boljši kup dobivali svoj živež kakor zdaj, in Pivčani bi se tudi vadili, kako stvar več pridelovati, ki bi se na tergu utegnila spečati. Sicer se je s teržnim dnevom tukaj že večkrat kaj poskušalo, pa ni hotel nič v red priti. Kaj je bilo tega krivo? bi morebiti kdo drugi vedil bolje povedati.

Znojenski.

Iz Kranja 28. julija. J. V. — Iz zadnjih „Novic“ smo zvedeli veselo novico, da utegnemo zares dobiti štiri latinske šole. Da bi se to le kmali zgodilo! Hišo za šole in potrebne oprave bo naše mesto samo v kratkem rado pripravilo in tako se bo hitreje, kakor smo upali, naša želja spolnila. Ni mi treba dobrot naštevati, ki jih bi kranjsko mesto in cela gornja Kranja imela, ako se tukaj vrata novim šolam odprejo; le samo eno reč spomnim. Znano je, da tukaj bivajo Slovenci in da se skoz in skoz po deželi le slovenski jezik govori, tudi božja beseda se le v domačem jeziku razlaga. Mislimo tedaj, da nam ne bodo učiteljev poslali, kateri le iz zemljoznanstva vejo, da so tukaj Slovenci doma. Če se ces. ukaz od 8. avg. 1859, kateri za vse narode celega cesarstva brez izjeme popolnoma velja, še ni spolnil, se utegne le s tem izgovarjati, da je mnogo ptujih učiteljev, ki domačega jezika ne razumejo. Le-sem pa bomo gotovo le može našega naroda dobili, ki bojo kos, uresničiti cesarski ukaz. Pretekli so časi, ko še skor nismo si upali glasno reči, da smo Slovenci; zbudil se je tudi naš narod iz dolgoletnega spanja; oživila se je v vseh persih zavednost svojega naroda in ponosno se zdaj vsak pravi rojak k njemu šteje. In zares! zgodbe vseh časov živo kažejo, da vse narode je le ljubezen do domovine mogočne in veljavne naredila; berž pa ko so to zgubili, jih je v kratkem drug narod v jarm nemarnosti pripravil. Treba je tedaj, da se Bogu dá kar Bogu gré in cesarju kar je cesarjevega, pa tudi narodu kar je narodovega! Tako bomo vsi narodi velike Avstrije veseli, in veseli narodi premagajo marsiktere težave.

Iz Ljubljane. Kar je sonce merknilo, ni skor dneva brez dežja, večkrat pa se vlije prava ploha in nenadoma pribuči strašen vihar. Taka je bila tudi v nedeljo okoli enajstih ravno med sv. birmo, da je hotel piš medeničarjem vse štante podreti in so mogli ljudje v šenklavški cerkvi marele razpeti, ker je veter skozi zgorej odperte okna dež v cerkev gnal. Predolgo deževno in hladno vreme ne obeta na polji nič dobrega, ako se ne bo kmali na bolje obrnilo; povedalo se nam je, da je jel krompir v nekterih krajih (okoli Kamnika itd.) gnjiti, da njive smerdijo. Ker se nam je ozimina slabo obnesla — na Gorenskem, kjer polje pozimi ni posebne škode terpelo, daje násad pšenice le po pol mernika! — bi nas pač hudo zadelo, ako bi nam še jesenski pridelki spodleteli. — Iz Ternovega na Notranjskem se je 23. p. m. pisalo v dunajsko „Presse“, da je ondašnja c. k. sodnija preiskovati dala truplo neke žene, ki je za vodenico umerla, od ktere pa so ljudje govorili, da je živa pečena bila. Čeravno ljudje radi iz komarja naredé vola, vendar čisto prazna ni bila ta govorica, zakaj res je, da je prišla ta bolna žena (udova) k svoji sestri lesem, češ, da ji bo tukajšni zrak bolje teknil. Neka babica mazačinja

ji svetuje, naj se v toplo peč vsede; to ji bo skozi polt vso vodo iz života pregnalo. Nesrečna žena res uboga, pa umerje; zdravniki so našli nohtove na nogah zasmojene in po celem životu noter do glave opeklín veliko. Mi pa bi svetovali, tako svetovavko le za eno minuto na razbeljeno plošo posaditi, da bi ji neizrečeno neumnost iz glave potegnili. — Kako treba bi bilo, da bi tudi taki ljudje slovensko znali, katerim je slovenščina tern v pèti, pa si vendar kruh ali čast s tem služijo, da pošiljajo dunajskim časnikom novice, ki so jih iz našega lista pobrali, to je, so si jih iz njega predstaviti dali, — nam spet očitno kaže včerajna „original-korespondencija“ iz Ljubljane v „Presse“. V ti „korespondencii“ se dopisnik merzi nad sostavkom poslednjih „Novic“: „Reka, kje si?“ in svetu laže, da se v onem sostavku terja, naj bi na poštah v Milani, Piemontu itd. znali ilirski jezik. Šembrano neveden mora biti „korespondent“, da se je takega kosmatega medveda natvesti dal, — zakaj da bi bil sam novični dopis bral, tega nikakor ne moremo verjeti, sicer bi bil vidil, da je gosp. Grajski le pot popisal, ktero je iz Varaždina v Reko pisano pisemce obhodilo le samo za to, ker poštar v Varaždinu ni vedil, kje je „u Rieci“, in da je samo temu vso krivdo pripisal, očitno rekši, da se kaj takega „godí v domači hiši“. Dokler smo na domači zemlji, imamo za naše pisma pravico domačega jezika in poštarji naj ga znajo. To je naš dopisnik rekel in nič drugega. — O arme „Presse“, dass man Dich mit solchen Verdrehungen behelliget!

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Iz Dunaja. Presvitli cesar so prišli včeraj iz Toplice sopet nazaj. Dva dni so bili s kraljevičem-vladarjem pruskim skupaj; oba sta imela tudi svoja prva ministra saboj in še več družih imenitnih mož. Treba se je zdelo vladarjema zmeniti se osebno, kako in kaj, ker od ene strani žuga nevarnost avstrijskemu cesarstvu, ako bi Lahí napadli Beneško, prusko kraljestvo in cela Nemčija pa je tudi v nevarnosti, ako bi utegnil kdaj Napoleon seči po okrajnah Rajna in francozkemu carstvu pridobiti tako imenovano „naravno mejo“. Vzrok topliškega shoda ni tedaj nobenemu skrivnost, ker časi so res nevarni; al kaj je bilo ondi sklenjeno, tega nihče prav ne vé, akoravno se časnikarji na vrat na nos prizadevajo uganiti, kaj sta vladarja govorila in sklenila. Ni tedaj čuda, da so vsi nemški časniki polni popisov iz Toplice, in da eden hoče vediti več memo drugega. Eni terdijo, da sta vladarja gotovo pogodbo podpisala; drugi pravijo, da je bila v tem shodu določena le osnova prihodnje pogodbe za ohranjenje celote vseh dežel, ki spadajo v nemško zavezo; nasproti temu pa pravi „Preuss. Ztg.“, da nič gotovega ni bilo sklenjenega, da pa sta vladarja prijazno se porazumela o zadevah sedanjih političnih homatij in da je upati, da ta shod ne bo brez koristi za nemško kraljestvo. Prihodnost tedaj bo še le odkrila, kakošen sad bo donesel shod topliški, ki je bil po vsem, kar se je slišalo, posebno prijazen ne le med vladarjema, temuč tudi med ministroma obojnih vlad. Drugih nemških vladarjev, ki so je unidaj s pruskim vladarjem vred snidli s Napoleonom v Baden-Badnu, ni bilo nobenega v Toplicah.

— Sliši se, da mali odbori državnega svetovavstva so vsak svoje delo že doveršili in da včeraj (v torek) je imel biti prvi zedinjeni zbor vseh malih odborov, kateri, kakor naši bravci vedó, štejejo skupaj 21 državnih svetovavcov. Poznejim sejam tega zedinjenega zbora se bojo pridružili tudi ministri in njih namestniki. Upanje je, da se bojo v teh naprejšnih zboreh navskriž-misli zlo poravnale in se bo pot pogladila za prihodnje pretresovanja v velikem zboru, ki se bo težko pred 13. dnevom t. m. začel.

— Ministerski ukaz od 12. julija zapoveduje, da otroške igrače s zeleno barvo pomalane se smejo